

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 176.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

διφιλοζυμμάται κατηλεύουσιν, χροσά
 αεπιποιτες τῶν ἡθῶν, καὶ τὸν τῆς
 δικαιοσύνης ζυγὸν λήματι ὠδυσσα-
 λεύοντες. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ἀδιδίχμοι καὶ
 κεία καὶ φέβω ἀφθείροντες τῶν
 χρεῶν ποιητοῦ τὸν κριτικὸν ἔσσωπὸν
 εἶναι ἢ ἀδέκασον, καὶ χρεμάτων καὶ
 ἀδιδόσων καὶ καλακείας καὶ φέβω κρείητο-
 ρα. εἰ γὰρ ὁποτέρω τῶν παθῶν τῶν
 χειροθεῖν, τὸ πᾶν ἀφθέρει. εἰ τοίνυν
 τὸ μὲν εὐρεῖν τὸ δέχον ἔργον, τὸ δὲ μὴ
 ἀφθέραι εὐρόντα ἐργωδέστερον, ἢ χρεῶν
 ἐπιρρίπτειν πρὸς ἑαυτὸν τῶν κρίνειν. εἰ
 δὲ Ζώσιμος, ὡς γέγραπται, καὶ βρο-
 δὸς ὢν, καὶ χρεμάτων, εἰ καὶ πῖς ἔτε-
 ρος, ἐργασῆς, εἰ τὸν ἐπιρρίπτει εἰς τὸ
 τοῖς ἀμφισβητῆσι διχάζειν. καὶ τοῖς
 ἑπὶ τὸ πεπρακέναι τὸ δέχον φασε-
 θεῖς, καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἀμφισβη-
 ταῶν καταγνωθεῖς, καὶ ὡδὸν
 πάντων πολλὰς καταβουθεῖς, μὴ
 θαυμάσης. εἰ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων πα-
 θῶν κεκρατηκῶς, τέτρω ἠήτο τὰ χα-
 ῖα πρὸς αὐτὸς ἐθαύμασεν. εἰ δὲ, ὡς φησὶ,
 πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις παθεῖν κρατα-
 τος ἠήθηθεῖς, καὶ τέτρω ἑάλω. ἢ χρεῶν
 θαυμάζειν.

Ἰσιδώρῳ Διακόνῳ. ροσ.

Ἐχστος μὲν τῶν Ἰσπολιαν, ὡς ἔπος
 εἶπεν, μίαν Ἰσπολιαν χροσῶν, τῶν
 τῶν ἐριθμισεν. ὁ δὲ Παῦλος, ὡς περ
 Ἰσπολιαν γεωργός, πᾶσαι χροσῶν ἐπέ-
 φημε τῶν οἰκιστῶν, καὶ εἰς αὐτὰς
 ἐφοίτηται τῆς γῆς τὰς ἐχαπῆς, καὶ
 τοῖς ἀκκοῦσας ρυθμίζων, καὶ τοῖς
 ἀκκοῦσας ἀπαείρων τὸ θεῖον κήρυγμα-
 τὸν ὁμοίως μὲν καὶ γυναικας ἠκολύ-
 θηται, ἢ παρδοποιίας, ἢ δὲ συμβιώσεως
 ἔτεκε, ἀλλ' οὐ τῶν οἰκείων χορηγῶ-
 σα καὶ τρέφουσα τοὺς τῆς ἀκτιμο-
 σῶν κήρυκας. τέτρω δὲ ἀκολυθῶσαι,
 ἢ ἐπετρέπησαι, οὐτε ἠδωθήσαν
 εἰς αὐτὰ, ὡς ἔφην, τρέφουσι τῆς γῆς
 τὰ πέρματα. καὶ τί θαυμάσον, εἰ τὸ
 γεωργεῖν ἀπελείφθη γένος, ὁ πᾶτε

consequuntur, verum ob pecuniæ studiū
 caupaunariam exercent, aut calculum
 suum prodentes, ac iustitiæ lancem mune-
 ribus labefactâtes. Sunt denique, qui cum
 pudore, blanditiisque ac terrore corrup-
 punt. Quocirca iudicem opus est, & saga-
 cem, & integrum esse, pudorēque ac blā-
 ditiis & metu superiorem. Nam cuius ho-
 rum affectuum succumbat, totam iudicij
 religionē obreret. Cū igitur & ius inue-
 nire difficile sit, & cū inueneris, minimē
 labefactare difficilium, non est cuiquam
 committendum, ut iudicis manus arripiat.
 Quod si Zosimus, ut ad me scripsisti, cū
 & tardi ingenij sit, & pecuniarū, ut si quis-
 quā alius, cupiditate flagret, id sibi temerē
 assumit, ut disceptantibus ius dicat (tameñ
 ius pretio addictū habuisse deprehensus,
 & ab iis ipsis, inter quos controuersia erat,
 improbat, & ab omnibus per sepe cla-
 moribus exagitatus) ne tibi mirum istud
 videatur. Nam si aliis vitiis victis & profli-
 gatis huic vni celsisset, esset fortasse quam-
 obrem quisquam miraretur. Cū autem,
 ut abs te dictū est, à turpissimis quibusque
 vitiis facile superatus, hoc quoque teneat-
 tur, minimē mirum id videri debet.

Isidoro Diacono. 176.

Apostolorum vnusquisque, ut ira dicā,
 regionem vnā nactus, eam optimis mo-
 ribus informauit. Ac Paulus, tanquam pe-
 natus agricola, vniuersum penē orbem
 peragrauit, atque extremos vsque terræ
 angulos grassatus est, cum auditores suos
 optimis legibus instituens, tum iis etiam,
 quibus eum audire minimē contigit, diui-
 nam doctrinam inferens. Quocirca illos
 quidem mulieres etiam comitabantur, nō
 ut liberos procrearent, aut vnā cum ipsis
 vitæ consuetudinem haberent, verum ut
 ex suis facultatibus subministratē, ac pau-
 pertatis præcones aletēt: hunc autem, qui
 ad ipsos vsque terræ fines currebat, sequi
 nec permixtae sunt, nec potuerunt. Quid
 verò mirum fœminas relictas fuisse, cum

P p iij

etiam Barnabas, indiuiduus alioqui comes, ad infinitum illum cursum ac laborem claudicans, primas ipsi concesserit? Siquidem quo tempore cum eo versabatur, hæc verba habebat Paulus, Nunquid non habemus potestatem sororem mulierem circunducendi, sicut & reliqui Apostoli, & fratres Domini, & Cephas? An solus ego & Barnabas non habemus potestatem hoc faciendi? Non quòd ij, qui virginitatem suadebant, & castitatē prædicabant, ac virginum choros moderabantur, cum mulieribus consuetudinem haberent. quis enim eos virginitatem suadentes tulisset, siquidem ipsimet in voluptatum cœno sese volutantes deprehensi fuissent? Non igitur hoc ait, nam alioqui mulierem vxorem dixisset (quemadmodum notarij in iis contractibus, qui ad dotes pertinent, scribere consueverunt, Alerere ac vestire, quemadmodum muliere vxore dignum est, pro facultatum captu: mulierem videlicet ob naturam collocantes, vxorem autem ob vitam consuetudinem) sed quia ipsos sequebantur, ex bonis suis paupertatis magistris alentes, idcirco sororem quidem dixit, vt castitatem indicaret: mulierem autem, vt naturam declararet. Mulier quippe virgo quoque appellatur, etiamsi intacta sit: mulier ob formam, etiamsi integra sit: mulier ob naturam, etiamsi masculi congressus expers sit. Quòd autem hoc à scopo minimè aberraret, hinc liquet, quòd idem hic Paulus, cuius dictum nonnulli subdola interpretatione deprauare minimè dubitant, de eo loquens, quòd Saluator secundum carnem ex sancta virgine Maria natus sit, his verbis vsus est, factum ex muliere. Quid ais Paule? Virginem mulierem appellas? Ita, inquit: mulierem ob naturam appello, virginem autem mente teneo. Mulier enim est virgo, etiamsi alioqui à virili contactu aliena sit. Mulier ob specificationem: virgo propter integritatem & puritatem.

καὶ Βαρνάβας, ὁ τῆς ξυμμείδος κοινωνὸς, ἐκλάσας ἑσθὲς τὸν ἀπέραντον ἐκείνον δρόμον τε καὶ πόρον, παρεχόμενος τῷ Παύλῳ τὰ πρῶτα. ὅτε γινώσκων αὐτῷ συνετέτακτο, ταῦτ' ἔγραφε ὁ Παῦλος, Μὴ σὲ ἐχρῆμι ἐξῆσαι ἀδελφίῳ γυναικῶ ἀεὶ εἶναι, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶ κυρίου, καὶ Κηφᾶς; ἢ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρνάβας σὲ ἐχρῆμι ἐξῆσαι μὴ ἐργάζεσθαι; ἔρχ' ὅτι γυναικὶ συναίωμι οἱ τῆς παρθενίας συμβεβηκοί, καὶ τῆς σωφροσύνης κήρυκες, καὶ τῶν παρθένων ροθμίζοντες τὸς χορὸς. τί γὰρ αὐτὸς ὑπέχετο περὶ παρθενίας συμβεβηκότων, εἴγε αὐτοὶ ἡδοναῖς ἐγγαλινοδύμενοι ἠλισκοῦντο. οὐλοῖται τοῦτο φησὶν. ἢ γὰρ ἂν εἶπε γαμετὶ γυναικῶ, ὡς οἱ συμβολαιογράφοι ἐν τοῖς περιγράφοις γράφουσι περὶ φανερῶν καὶ ἀμφιζυνῶν παρὸν γυναικὶ γαμετῆ καὶ δὴ ἀμύν, τὴν μὲν γυναικῶ τὰ φησὶν καὶ τὴν φύσιν, τὴν δὲ γαμετὶ καὶ τὴν συμβίωσιν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἠκολούθησεν αὐτοῖς, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς πέφασαι τοῖς τῆς ἀκλήμουσιν ὑφηγητῶν, ἀδελφίῳ μὲν εἶπεν, ἵνα τὴν ἀγγελίαν ἐμφανίσῃ, γυναικῶ δὲ, ἵνα τὴν φύσιν δηλώσῃ. γυνὴ γὰρ καὶ ἢ παρθένος καλεῖται, καὶ ἀπέπαφος ἢ. γυνὴ καὶ τὸ εἶδος, καὶ ἀκέραιος ἢ. γυνὴ καὶ τὴν φύσιν, καὶ ἀρρετικῆς ὀμιλίας ἀμύνητος τυγχάνει. ὅτι δὲ τὸ σὲ καὶ σὸν σκοποῦ τυγχάνει, περὶ τῶ καὶ σὸν τετέλεσθαι τὸν σιτήσθαι καὶ τῆς ἀγίας παρθένου Μαρίας, λέγων αὐτὸς ἕτος ὁ Παῦλος. ἢ λέγειν παρρημιώμεν πνὲς κακούργως τολμῶσιν. εἶπεν, γενόμενον ἐκ γυναικὸς. τί ποιεῖς, ὦ Παῦλε, τὴν παρθένον γυναικῶ καλεῖς; καί, φησὶ, γυναικῶ καλεῖ καὶ τὴν φύσιν, παρθένον δὲ ἐστὶ τῆς γυναικῶ. γυνὴ γὰρ ἢ παρθένος, καὶ ἀπέπαφος ἢ. γυνὴ καὶ τὸ χῆμα καὶ τὴν πλάσιν. παρὸν καὶ τὸ ἀκέραιον καὶ τὸ καθαρόν.

Πέτρος